A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2006. január 12. *

A C-494/03. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) a Bírósághoz 2003. november 24-én érkezett, 2003. november 21-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Senior Engineering Investments BV**

és

a **Staatssecretaris van Financiën**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann (előadó) tanácselnök, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič és E. Levits bírák,

* Az eljárás nyelve: holland.

főtanácsnok: M. Poiares Maduro,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. május 26-i tárgyalásra

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Senior Engineering Investments BV, képviseletében H. T. P. M. van den Hurk és G. Weening belastingadviseurs,

– a holland kormány képviseletében H. G. Sevenster és J. van Bakel, valamint M. de Grave, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében R. Lyal és A. Weimar, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2005. július 14-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

**Ítéletet**

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az 1985. június 10-i 85/303/EGK tanácsi irányelvvel (HL L 156., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet 1. kötet 122. o.)

módosított, a tőkeemelést [helyesen: tőkefelhalmozást] terhelő közvetett adókról szóló, 1969. július 17-i 69/335/EK tanácsi irányelv (HL L 249., 25. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet 1. kötet 11 o.), (a továbbiakban: 69/335 irányelv) 2. és 4. cikkének, valamint az EK 52. cikk (jelenleg, a módosítást követően EK 43. cikk) értelmezésére vonatkozik.

2 A kérelmet a Senior Engineering Investments BV társaság (a továbbiakban: Senior BV vagy leányvállalat) és a Staatssecretaris van Financiën között a Senior Engineering Investments Ltd (a továbbiakban: Senior Ltd vagy anyavállalat) által a Senior BV leányvállalatának, a Senior Engineering Trading Gesellschaft für Autozulieferteile mbH-nek (a továbbiakban: Senior GmbH vagy unokavállalat) nyújtott, a tőketartalékba elszámolt pénzbeli hozzájárulás után kivetett tőkeilleték beszedése tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

## Jogi háttér

### *A közösségi szabályozás*

3 A 69/335 irányelv első és második preambulumbekezdésének tanúbizonysága szerint az irányelv célja a tőke szabad mozgásának előmozdítása, amely nélkülözhetetlen a közös belső piac megteremtéséhez. Ennek keretében az irányelv célul tűzi ki a tőkeemelés, illetve ennek körében a tagok, illetve részvényesek által a tőketársaság részére teljesített vagyoni hozzájárulások területén létező adózási akadályok megszüntetését.

4 Ennek érdekében a 69/335 irányelv 1–9. cikke előírja, hogy a társaságok részére teljesített tőkejuttatásra kivetett illetéket (a továbbiakban: tőkeilleték) harmonizálni kell.

5 A hatodik preambulumbekezés szerint a tőkeilletéket csak egyszer lehet kivetni a Közösségben, és mértékének valamennyi tagállamban azonosnak kell lennie.

6 Az irányelv 2. cikkének (1) bekezdése értemében „[a] tőkeilleték alá tartozó ügyletek kizárólag azon tagállamban illetékkötelesek, amelynek területén a tőketársaság tényleges ügyvezetési központja található az érintett ügylet időpontjában".

7 A 69/335 irányelv 4. cikke felsorolja azon ügyleteket, amelyekre a tagállamoknak választás szerint tőkeilletéket vethetnek ki vagy kell kivetniük (a továbbiakban: vagyoni hozzájárulás).

8 Az irányelv 4. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerint a tagállamok tőkeilletéket vetnek ki akkor, ha a „tőketársaság tőkéjének emelés[ére] bármilyen jellegű vagyoni hozzájárulással" kerül sor.

9 E cikk (2) bekezdésének b) pontja értemében a tagállamok tőkeilletéket vethetnek ki akkor, ha a „tőketársaság vagyonnövekedése olyan tagi [vagy részvényesi] szolgáltatás [útján történik], amely nem jár együtt a társaság tőkéjének növelésével, de amely változást idéz elő a társasági jogokban, vagy amely megnövelheti a társasági részesedés [vagy a részvények] értékét [helyesen: a tőketársaság vagyonnövekedése a tag (vagy a részvényes) által teljesített olyan juttatás útján történik, amely nem eredményezi a társaság tőkéjének növekedését, viszont változást idéz elő a társasági jogokban, vagy megnövelheti a társasági részesedés (vagy a részvények) értékét]".

10 Az irányelv 7. cikkének (2) bekezdése szerint azonban: „[a] tagállamok az (1) bekezdésben említett ügyleteken kívül, [amelyek mindig adómentesek], minden ügyletet mentesíthetnek a tőkeilleték alól [...]".

*A nemzeti szabályozás*

11 Az 1996. december 13-i törvénnyel (*Stb.* 1996., 652. sz.) módosított 1970. december 24-i Wet op de belastingen van rechtsverkeer (*Stb.* 1970., 611. sz.) (a jogügyletek adóztatásáról szóló törvény) 32. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy „kapitaalbelasting" (tőkeilletéki) címén adóköteles a hollandiai székhelyű szervezetek alaptőkéjének emelése.

12 E törvény 34. cikkének c) és d) pontja értelmében „alaptőke-emelés" alatt olyan „tőkeemelést kell érteni, amelynek következtében a nyereségből, illetve megszűnés vagy felszámolás esetén a maradék vagyonból történő részesedésre jogosító részvény, alapítói üzletrész vagy ehhez hasonló eszköz kibocsátására kerül sor", valamint a „részvényes vagy a részvény, illetve az alapítói üzletrész vagy egyéb ehhez hasonló eszköz tulajdonosának tőkejuttatása anélkül, hogy a c) pontban említett jogokat kifejezetten kikötnék".

13 Az 1959. július 2-i Algemene wet inzake rijksbelastingen (*Stb.* 1959., 301. sz.) (általános adókódex) 63. cikke méltányossági szabályt tartalmaz, amely alapján a pénzügyminiszter vagy a pénzügyi államtitkár bizonyos esetekben orvosolhatja az ezen adótörvény alkalmazása által okozott aránytalan igazságtalanságokat.

*A végrehajtási intézkedések*

14 A kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a Holland Királyság által az ügy tényállásának megvalósulása idején folytatott gyakorlat szerint a valamely társaság által unokavállalata részére nyújtott pénzbeli hozzájárulás elvben mind e társaság

leányvállalatánál, mind az unokavállalatnál adóztatható ügyletnek minősült. Ha azonban mindkét társaság székhelye Hollandiában volt, a fenti méltányossági szabály alapján kizárólag az unokavállalat volt illetékköteles.

15 A holland kormány azonban megjegyzi, hogy az adóhatóság a nem hollandiai székhelyű unokavállalatokat illetően szintén eltekinthet attól, hogy tőkeilletéket vessen ki a leányvállalatra, ha az unokavállalat külföldön már illetékköteles.

16 A holland kormány szerint a hollandiai gyakorlat inkább úgy jellemezhető, hogy az igazságosság és a cégcsoportok kettős adóztatásának elkerülése céljából a leányvállalatok adómentesek minden olyan esetben, amikor az unokavállalat (Hollandiában vagy külföldön) illetékköteles, és nemcsak akkor, ha az unokavállalat hollandiai székhellyel rendelkezik. Ugyanis e két esetben a méltányossági szabályok alapján igazságtalan lenne a tőkeilletéknek a leányvállalatra történő kivetése.

**Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

17 A Senior BV holland jog alá tartozó korlátolt felelősségű társaság, amelynek kizárólagos tulajdonosa az angol jog alá tartozó Senior Ltd. A Senior BV 100%-os részesedéssel rendelkezik a német jog alá tartozó Senior GmbH társaságban.

18 Az anyavállalat, a Senior Ltd 1997. december 8-án 10 071 000 DEM (azaz 11 349 000 NLG) összegű pénzbeli hozzájárulást nyújtott az unokavállalat, a Senior GmbH részére.

19 Németországban az ügyletet semmiféle adó nem terhelte, mivel a 69/335 irányelv 7. cikkének (2) bekezdése alapján e tagállam 1992. január 1-vel eltörölte a tőkeilletéket.

20 A Senior BV-t tőkeilleték címén 113 490 NLG megfizetésére kötelezték Hollandiában.

21 A Senior BV ennek folytán fellebbezést nyújtott be, amelyben vitatta a követelés megalapozottságát. Mivel fellebbezését, illetve keresetét az adóhatóság, illetve a Gerechtshof te's Gravenhage elutasította, a Senior BV e határozat megsemmisítése céljából felülvizsgálati kérelmet nyújtott be.

22 Tekintettel arra, hogy a Hoge Raadnak kétségei merültek fel a holland szabályozásnak a közösségi joggal való összeegyeztethetőségét illetően, mivel az egyfelől tőkeilletéket vet ki a társaságra (a leányvállalatra) az anyavállalat által e társaság leányvállalata (az unokavállalat) részére nyújtott hozzájárulás után, azonban másfelől adómentességben részesíti a társaságot (a leányvállalatot) abban az esetben, ha leányvállalatának (az unokavállalat) székhelye Hollandiában található, e bíróság akként határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1. A [69/335] irányelv 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja lehetővé teszi-e, hogy tőkeilletéket vessenek ki a társaságra annak anyavállalata által közvetlenül e társaság leányvállalata részére nyújtott, jegyzett-tőke-emelést nem eredményező pénzbeli hozzájárulás után, és amennyiben igen, melyek az erre vonatkozó releváns körülmények? E tekintetben jelentőséggel bír-e az a körülmény, hogy e társaság gazdasági szempontból a közvetlenül részére nyújtott, jegyzett-tőke-emelést nem eredményező pénzbeli hozzájárulás »valódi címzettje« legyen?

2. Az [EK-Szerződés] 52. és 58. cikkében (a módosítást követően, jelenleg EK 48. cikk) rögzített letelepedés szabadsága kizárja-e, hogy valamely tagállam adóhatósága olyan gyakorlatot folytasson, miszerint valamely társaság nem köteles tőkeilleték megfizetésére az anyavállalata által közvetlenül a leányvállalata részére nyújtott, jegyzett-tőke-emelést nem eredményező pénzbeli hozzájárulás után, ha ez utóbbi székhelye e tagállamban található? E tekintetben jelentőséggel bír-e az a körülmény, hogy adott esetben a cégcsoport szintjén magasabb összegű tőkeilleték kivetését eredményezné az, ha e társaságnak, valamint leányvállalatának székhelye Hollandiában lenne található, mivel a jelen esetben az irányelv lehetővé teszi a tőkeilletéknek mind e társaságra, mind annak leányvállalatára történő kivetését?"

## Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

*Az első kérdésről: a tőkeilleték kivetése (a 69/335 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének c) pontja és (2) bekezdésének b) pontja)*

23 A kérdést előterjesztő bíróság első kérdésével lényegében azt kívánja megtudni, hogy olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyben felmerültek, a 69/335 irányelvbe ütközik-e az, ha a tagállam tőkeilleték címén adót vet ki a tőketársaságra (leányvállalat) az anyavállalata által a leányvállalata (unokavállalat) részére nyújtott hozzájárulás után.

24 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 69/335 irányelv 1-9. cikke a társaságoknak juttatott vagyoni hozzájárulást terhelő harmonizált tőkeilleték kivetéséről rendelkezik.

25 Az irányelv belső logikájának és rendszerének megfelelően a tőkeilleték azt a tőketársaságot terheli, amely az adott vagyoni hozzájárulás címzettje. Ez általában az a társaság, amelynek részére a szóban forgó eszközök átadása, illetve a szolgáltatások nyújtása ténylegesen megtörténik. Ezzel ellentétesen csak kivételesen fordulhat elő, hogy meg kell állapítani az adott eszközök vagy szolgáltatások „valódi címzettjét" (lásd a tőkeemelést végrehajtó társaság által a leányvállalatai részére nyújtott pénzbeli hozzájárulás tekintetében különösen a C-339/99. sz. ESTAG-ügyben 2002. október 17-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-8837. o.] 44–47. pontját).

26 A 69/335 irányelv hatodik preambulumbekezdéséből és 2. cikkéből az következik, hogy a vagyoni hozzájárulás csak egyszer adóztatható a Közösségben (lásd e tekintetben különösen a C-71/91. és C-178/91. sz., Ponente Carni és Cispadana Costruzioni egyesített ügyekben 1993. április 20-án hozott ítélet [EBHT 1993., I-1915. o.] 19. pontját és a C-236/97. sz. Codan-ügyben 1998. december 17-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-8679. o.] 27. pontját).

27 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság által ismertetett tényállásból kitűnik, hogy a tőkejuttatás formájában fizetett vagyoni hozzájárulást az unokavállalat (Senior GmbH) részére teljesítették. Ugyanakkor a tényállásból semmi sem enged arra következtetni, hogy az alapügy körülményei között olyan kivételes helyzetről lenne szó, amelyben más társaságot, így például a leányvállalatot (Senior BV) kellene a szóban forgó hozzájárulás „valódi címzettjének" tekintetni.

28 Azt kell megvizsgálni, hogy a 69/335 irányelv rendelkezései szerint a leányvállalat (Senior GmbH) köteles-e tőkeilleték fizetésére a szóban forgó hozzájárulás után. Amennyiben igen, más társaság - jelen esetben a leányvállalat (Senior BV) - nem adóztatható ugyanezen hozzájárulás után.

29 A 69/335 irányelv 4. cikke meghatározza azon ügyeleteket, amelyekre a tagállamok az esettől függően tőkeilletéket vethetnek ki, vagy kell kivetniük (lásd e tekintetben különösen a C-280/91. sz. Viessmann-ügyben 1993. március 18-án hozott ítélet [EBHT 1993., I-971. o.] 12. pontját és a C-152/97. sz. Agas-ügyben 1998. október 27-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-6553. o.] 19. és 20. pontját).

30 Mivel az alapügyben a társaság (a Senior Ltd) az unokavállalata (a Senior GmbH) részére teljesített pénzbeli hozzájárulást, az erre vonatkozó ügyletet elvben mind a 69/335 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének c) pontja, mind a 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján lehet értelmezni.

31 Az irányelv 4. cikke (1) bekezdésének c) pontja akként rendelkezik, hogy illetékköteles a tőketársaság tőkéjének bármilyen vagyoni hozzájárulással történő emelése.

32 Az irányelv 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerint a tagállamok tőkeilletéket vethetnek ki a tőketársaságnak a tagja (vagy részvényese) által teljesített juttatás útján történő olyan vagyonnövekedésre, amely nem eredményezi a társaság tőkéjének növekedését, viszont megnövelheti a társasági részesedés (vagy a részvények) értékét.

33 Amint azt a holland kormány előadja, e két rendelkezés összehasonlításából megállapítható, hogy a 69/335 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti „tőkeemelés" azt jelenti, hogy vagy új társasági részesedések, illetve részvények kibocsátása, vagy a meglévő társasági részesedések, illetve részvények névértékének növelése útján formailag a bejegyzett tőke emelésére kerül sor (lásd e tekintetben a tőke jellegéről a 270/81. sz., Felicitas Rickmers-Linie ügyben 1982. július 15-én hozott ítélet [EBHT 1981., 2771. o.] 15. pontját és a 38/86. sz., Dansk Sparinvest ügyben 1988. február 2-án hozott ítélet [EBHT 1988., 409. o.] 13. pontját).

34 Ezzel szemben, ha a társasági vagyont a tagok által rendelkezésre bocsátott valamennyi eszköz, valamint ezek értéknövekedéseként határozzuk meg (lásd e tekintetben a C-38/88. sz. Siegen-ügyben 1990. március 28-án hozott ítélet [EBHT 1990., I-1447. o.] 12. pontját), a 69/335 irányelv 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti „vagyonnövekedés" fő szabályként magában foglalja a tőketársaság nettó vagyonában bekövetkező növekedés minden formáját. Ekképpen a Bíróság e rendelkezés szerinti „vagyonnövekedésnek" minősítette az osztalék kifizetését (lásd a C-49/91. sz., Weber Haus ügyben 1992. október 13-án hozott ítélet [EBHT 1991., I-5207. o.] 10. pontját), kamatmentes kölcsön nyújtását (lásd különösen a C-392/00. sz., Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken ügyben 2002. szeptember 17-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-7397. o.] 18. pontját), veszteség megtérülését (lásd a Siegen-ítélet [hivatkozás fent] 13. pontját), valamint a követelés elengedését (lásd a C-15/89. sz. Deltakabel-ügyben 1991. február 5-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-241. o.] 12. pontját).

35 Az alapügyben az unokavállalat (a Senior GmbH) tőketartalékába fizették a szóban forgó hozzájárulást. Mivel azonban a tőketartalékba elszámolandó juttatás nem jár „tőkeemeléssel", e hozzájárulás nem tartozik a 69/335 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének c ) pontja alá.

36 A szóban forgó hozzájárulás azonban ezen irányelv 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja alá tartozik.

37 Ugyanis először is a szóban forgó pénzbeli hozzájárulás teljesítése folytán az unokavállalatnál (a Senior GmbH-nál) „vagyonnövekedés" következett be.

38 Másodsorban a hozzájárulás „megnövelhet[te] a társasági részesedés értékét". E hozzájárulással az unokavállalat (a Senior GmbH) üzletrészeiben *de facto* értéknövekedés következett be.

39 Harmadsorban a szóban forgó hozzájárulás „tag által teljesített [...] juttatás" formájában jelenik meg. Igaz ugyan, hogy a hozzájárulást nem a Senior GmbH tagja (a Senior BV), hanem ennek anyavállalata, vagyis a tag tagja teljesítette. Azonban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a vagyoni hozzájárulások eredete tekintetében nem formai megközelítést alkalmaz, hanem azt vizsgálja, hogy kinek kell a hozzájárulást tulajdonítani (lásd a Weber Haus ítélet [hivatkozás fent] 11. és 13. pontját, az ESTAG-ítélet [hivatkozás fent] 37–39. és 41. pontját, valamint a C-71/00. sz. Develop-ügyben 2002. október 17-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-8877. o.] 25–29. pontját). Ugyanis mivel az anyavállalat (a Senior Ltd) annak érdekében fizette a szóban forgó hozzájárulást az unokavállalat (a Senior GmbH) részére, hogy növelje e társaság üzletrészeinek értékét, és mivel ezen értéknövekedés különösen az egyszemélyes tulajdonosának, a Senior BV-nek állt érdekében, azt kell megállapítani, hogy a szóban forgó hozzájárulást ez utóbbi társaságnak, tehát a Senior BV-nek kell tulajdonítani. Ennélfogva azt a 69/335 irányelv 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti „tag által teljesített [...] juttatásnak" kell tekinteni.

40 Ebből következően a 69/335 irányelv rendelkezései szerint a jelen ügyben felmerült hozzájárulás után az unokavállalat (a Senior GmbH) köteles tőkeilletéket fizetni.

41 Ugyanis figyelemmel arra, hogy a 69/335 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének az irányelv hatodik preambulumbekezdésére tekintettel történő alkalmazása alapján a vagyoni hozzájárulás csak egyszer adóztatható a Közösségben, a szóban forgó juttatásra nem lehet a leányvállalat (a Senior BV) megadóztatásával másodszor is adót kivetni.

42 E tekintetben nem kell jelentőséget tulajdonítani annak a körülménynek, hogy a szóban forgó hozzájárulás esetleg egyaránt növelte-e a leányvállalat (a Senior BV) társasági vagyonát. Ugyanis a főtanácsnok indítványának 21. pontjában foglaltakkal egyezően meg kell állapítani, hogy az ilyen vagyongyarapodás pusztán az

unokavállalat (a Senior GmbH) részére teljesített vagyoni hozzájárulás automatikus és járulékos gazdasági következménye. Így e vagyonnövekedést nem lehet valamely másik, elkülönült hozzájárulásnak tulajdonítani, amely e címen illetékköteles lehet.

43 Annak sincs sok jelentősége, hogy a 69/335 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése alapján az unokavállalat adóztatására hatáskörrel rendelkező tagállam, a Németországi Szövetségi Köztársaság nem vetett ki tőkeilletéket e társaságra, mivel azt 1992. január 1-jével eltörölték e tagállamban. A tagállamok ugyanis a 69/335 irányelv 7. cikkének (2) bekezdése alapján szabadon mentesíthetik a vagyoni hozzájárulásokat a tőkeilleték alól anélkül, hogy ez lehetővé tenné annak valamely másik tagállamban történő kivetését. Ellenkezőleg, a 69/335 irányelv egyaránt támogatja és ösztönözi a tőkeilleték alóli mentességek megállapítását (a 7. cikk (1) és (3) bekezdése, valamint a 8. és 9. cikk), illetve annak teljes eltörlését (a 7. cikk (2) bekezdése). Ennélfogva ezt az irányelvet nem lehet akként értelmezni, hogy a tagállam az adóbevételeinek növelése érdekében kihasználhatja azt, hogy valamely másik tagállam mértéktartást gyakorol az adókivetés terén.

44 A fentiekre tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyben felmerültek, a 69/335 irányelv 2. cikkének (1) bekezdésére és hatodik preambulumbekezdésére figyelemmel értelmezett 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjával ellentétes az, ha valamely tagállam tőkeilletéket vet ki a tőketársaságra (a leányvállalatra) az anyavállalata által a leányvállalata (az unokavállalat) részére nyújtott hozzájárulás után.

*A második kérdésről: a letelepedés szabadsága (az EK-Szerződés 52 cikke)*

45 Figyelemmel az első kérdésre adott válaszra, a második kérdésre nem kell válaszolni.

## A költségekről

46 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

**Olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyben felmerültek, az 1985. június 10-i 85/303/EGK tanácsi irányelvvel módosított, a tőkeemelést [helyesen: tőkefelhalmozást] terhelő közvetett adókról szóló, 1969. július 17-i 69/335/EK tanácsi irányelv 2. cikkének (1) bekezdésére és hatodik preambulumbekezdésére figyelemmel értelmezett 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjával ellentétes az, ha valamely tagállam tőkeilletéket vet ki a tőketársaságra (a leányvállalatra) az anyavállalata által a leányvállalata (az unokavállalat) részére nyújtott hozzájárulás után.**

Aláírások